

Çanakkale de Ecdadım Yazdı

– kul mehmet · 18 Mart 2017

Destan yazılırdı ancak, başkasının yazması için beklenilemezdi Çanakkale de Ecdadım yazdı

Milletimi yıkmak mı istiyordu o batı
Milletim yıkılmazdı vardı imanla sabrı
O zalim ki düşmanın yüreği taştan katı
Yorgun olsa da millet umutluydu canları
Çanakkale de Millet yeter dedi bu zillet
Mehmet Aluç /Kul Mehmet

Çılgık çılgına hezimete uğratmak için koşuyordu topuyla bombasıyla tüfeğiyle düşman, üzerimize o an, bu nasıl bir nefretti ki ne tarifi ne de anlatımı vardı! Sanki bu vatan onlara emanetti, kendi atalarından kalmıştı, işgal eden bizdik! Bunu anlatsak ta size ait değil bu cennet vatan bize ait desek te, ölmek için koşuyordu düşman. Milletimin göğsünde yıkılmaz bir kale çelikten bir zırh iman ile koştı cepheye, vatansız yaşamak zillet dedi ölüm dedi, şehadet bize onur dedi, şehadete koştı vatan millet için yıkmaya çalışanları yıktı.

Yedi değil on yedi tepeden hücum etseler de alamayacaklardı bilmiyorlardı, kendileri gibi sanıyordu bu asıl imanlı milleti, yanıldılar yıkıldılar gittiler. Kapı önünde mahallede kadın çocuk hiç kimse yoktu, herkes cepheye, ya da cephe için çalışıyor ter döküyordu son nefesini veriyordu. Zafere adım adım aksak yürüsek te, düşman bir an zafere yaklaştım derken, binlerce “Seyit” Osman cepheye, ama bir tanesi bambaşka, omuzunda bir mermi tonlarca ağırlıktaydı, ya Allah bismillah dedi kaldırdı yerden, sallandı imanında ki güç ile dağlar taşlar cephe... Aradan yüz yıl geçse de hala o ağırlıkta bir mermiyi kaldıracak bir insan çıkmadı, alıp kaldıramadı.

Aziz cefakâr milletimin imanı ile Yaradan'ın olan ilahi aşkı hiç söner miydi, kim söndürebilirdi ki? Vatan iman ikisi bir aradaydı, ama düşmanda bu yoktu, bilemedi kestiremedi yıkamadı, yıkılmaz olan iman yıkılır mı? O çocukların gençlerin ninelerin gözlerinden gözyaşları iri iri damlıyordu şevkle zafere ulaşmak düşmanı yıkmak yenmek arzusu içinde, dilde dua “Allah Allah” nidalarıyla, cepheye koştı. Sanki hepsi bir çocuk özlemi içinde, uçurumun kenarında bir ağaca takılmış uçurtması elinden alınıyor muş şaşkınlığı heyecanı içinde birazdan gelecek olan ve gelmesi kesin muhtemel olan kahramanını beklerken,

kendisi kahraman oluyordu...

Destan yazılırdı ancak, başkasının yazması için beklenilemezdi, zaten başkasının yazdığı destan değil, havada tayyare selam söyle o yâre olurdu ancak. Gönüllerde imanla açan sulanan güller hiç solar mıydı, hele el ele gönül gönüle olmanın güzelliği kardeşliği var iken... Yüce Yaratanın yardımı ile adım adım, Çanakkale de zafere ulaştık, cephedeki bu imanı gören Melekler kıskandı, cennet kokusu, vatani şehadet eden milletimin gülümsemesi ile sardı vatani, hala kokusu vatanın üzerinde kokuyor ve bu ecdadın bu torunları olduğu müddetçe, melekler cepheye bu imanın şehadetle güzelliğini kıskanacak, cennetin kokusu kıyamete kadar, burcu burcu vatan toprağında gönlümüzde kokacaktır. Hakkıdır Hakka Tapan Milletimin İstiklal.

Mehmet Aluç